

Sygnatura akt VIII C 666/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi - Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: st. sekr. sąd. Izabella Bors

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa Raport Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko A. K.

o zapłatę 10.147,84 zł

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.147,84 zł (dziesięć tysięcy sto czterdzieści siedem złotych osiemdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.367 zł (cztery tysiące trzysta sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 666/20

UZASADNIENIE

W dniu 17 grudnia 2019 roku powód Raport (...) w K., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej A. K. w elektronicznym postępowaniu upominawczym powództwo o zapłatę kwoty 10.147,84 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik podniósł, iż w dniu 31 października 2019 roku powód nabył od P4 Sp. z o.o. wierzytelność względem pozwanej wynikającą z tytułu świadczonych na jej rzecz usług telekomunikacyjnych. Na dochodzoną kwotę składa się suma wynikająca z niezapłaconych dokumentów księgowych w postaci faktur oraz not obciążeniowych – 9.864,31 zł, a także należność odsetkowa – 283,53 zł. Pełnomocnik wyjaśnił ponadto, że pierwotny wierzyciel był uprawniony do wypowiedzenia umowy w przypadku opóźnienia w płatnościach w wymiarze co najmniej 14 dni oraz do naliczenia kary umownej w wysokości przyznanej ulgi pomniejszonej o proporcjonalną jej wartość za okres trwania umowy w przypadku, gdy umowa zawarta na czas oznaczony została wypowiedziana przez abonenta albo przez operatora z winy abonenta przed upływem okresu, na jaki została zawarta.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 4-7)

W dniu 12 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał w przedmiotowej sprawie postanowienie, w którym wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym, przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

(postanowienie k. 7v.)

Po przekazaniu sprawy z elektronicznego postępowania upominawczego powód uzupełnił braki pozwu oraz podtrzymał stanowisko w sprawie.

(pозew k. 14-16)

W dniu 13 lipca 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał w przedmiotowej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanej na rzecz powoda dochodzoną wierzytelność wraz z kosztami procesu.

Nakaz ten pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. Pozwana zgłosiła zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda, nieważności umowy cesji, nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, przedawnienia roszczenia, podniosła ponadto, że powód nie udowodnił, że umowa została wypowiedziana.

(nakaz zapłaty k. 64, sprzeciw k. 80-82v.)

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał stanowisko i argumentację przytoczoną w treści pozwu. Na rozprawie w dniu 5 marca 2021 roku pełnomocnicy stron nie stawili się.

(pismo procesowe k. 88-93, protokół rozprawy k. 126)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. w dniu 22 grudnia 2018 roku zawarła z P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...):

- dla nr 514 533 857 (taryfa SOLO L), z kwotą abonamentu 180 zł przez pierwsze 6 miesięcy oraz 250 zł (240 zł z przypadku wyrażenia zgód) począwszy od 7 miesiąca, w ramach której dostała ulgę na usługę w wysokości 690 zł oraz ulgę na urządzenie – iPhone X 64 GB – w wysokości 3.900 zł; dla tego nr uruchomiona została usługa (...) na 24 miesiące z opłatą 20 zł miesięcznie oraz z ulgą na usługę w wysokości 240 zł; opłata aktywacyjna wyniosła 50 zł,

- dla nr 574 451 224 (taryfa P. Internet S), z kwotą abonamentu 30 zł, w ramach której dostała ulgę na usługę w wysokości 700 zł; opłata aktywacyjna wyniosła 9 zł.

Pozwana wyraziła zgodę na przesyłanie jej faktur w formie elektronicznej na podany przez nią adres email. Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy i mogła zostać wypowiedziana z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od pierwszego dnia następnego okresu rozliczeniowego, który przypadał na 25 dzień każdego miesiąca. W przypadku wypowiedzenia umowy przed czasem przez abonenta albo przez operatora z winy abonenta, operator był uprawniony do naliczenia kary umownej w wysokości przyznanej ulgi, której maksymalną wartość wyznaczała kwota ulgi podana w umowie. Kara była tym mniejsza, im mniej dni zostało do końca umowy. Z upływem okresu wypowiedzenia umowa ulegała rozwiązaniu.

Pod umową A. K. złożyła własnoręczny podpis.

W dniu 28 grudnia 2018 roku pozwana zawarła z P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. drugą umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...):

- dla nr (...) (taryfa P. Internet S), z kwotą abonamentu 30 zł, w ramach której dostała ulgę na usługę w wysokości 700 zł; opłata aktywacyjna wyniosła 9 zł,

- dla nr (...) (taryfa Grupa (...)), z kwotą abonamentu 0 zł przez pierwsze 6 miesięcy oraz 45 zł począwszy od 7 miesiąca, w ramach której dostała ulgę na usługę w wysokości 590 zł; dla tego nr uruchomiona została usługa (...) na 24 miesiące z opłatą 20 zł miesięcznie oraz z ulgą na usługę w wysokości 240 zł; opłata aktywacyjna wyniosła 30 zł,

- dla nr (...) (taryfa Grupa (...)), z kwotą abonamentu 0 zł przez pierwsze 6 miesięcy oraz 45 zł począwszy od 7 miesiąca, w ramach której dostała ulgę na usługę w wysokości 590 zł; dla tego nr uruchomiona została usługa (...) na 24 miesiące z opłatą 20 zł miesięcznie oraz z ulgą na usługę w wysokości 240 zł; opłata aktywacyjna wyniosła 30 zł,

- dla nr (...) (nr tymczasowy (...), taryfa Grupa (...)), z kwotą abonamentu 185 zł w przypadku posiadania pełnej grupy i 2 rabatów za zgody marketingowe i profilowanie oraz za e-fakturę, w ramach której dostała ulgę na usługę w wysokości 590 zł oraz ulgę na urządzenie – S. (...) P. (...) – w wysokości 3.940 zł; dla tego nr uruchomiona została usługa (...) na 24 miesiące z opłatą 20 zł miesięcznie oraz z ulgą na usługę w wysokości 240 zł; opłata aktywacyjna wyniosła 30 zł. Urządzenie, o którym mowa, zostało odebrane w imieniu pozwanej w dniu 31 grudnia 2018 roku.

Pozwana wyraziła zgodę na przesyłanie jej faktur w formie elektronicznej na podany przez nią adres email. Umowa została zawarta na okres 24 miesięcy i mogła zostać wypowiedziana z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia liczonego od pierwszego dnia następnego okresu rozliczeniowego, który przypadał na 25 dzień każdego miesiąca. W przypadku wypowiedzenia umowy przed czasem przez abonenta albo przez operatora z winy abonenta, operator był uprawniony do naliczenia kary umownej w wysokości przyznanej ulgi, której maksymalną wartość wyznaczała kwota ulgi podana w umowie. Kara była tym mniejsza, im mniej dni zostało do końca umowy. Z upływem okresu wypowiedzenia umowa ulegała rozwiązaniu.

Pod umową A. K. złożyła własnoręczny podpis.

Zgodnie z postanowieniami regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych, stanowiącego załącznik do umów zawartych przez pozwaną, operator był uprawniony do wypowiedzenia umowy w trybie § 16 ust. 11 w przypadku, gdy abonent opóźnia się z zapłatą rachunku telekomunikacyjnego przez okres dłuższy niż 14 dni. W okresie wypowiedzenia naliczane były opłaty wynikające z umowy.

(umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych z załącznikami k. 46v.-52, k. 52v.-58, potwierdzenie odbioru urządzenia k. 58v., regulamin świadczenie usług telekomunikacyjnych k. 94-98)

W związku ze świadczonymi w ramach przedmiotowych umów usługami pierwotny wierzyciel wystawiał faktury VAT. I tak:

- w dniu 27 marca 2019 roku wystawił fakturę nr (...) obejmującą opłaty naliczone w okresie 25 lutego 2019 roku – 24 marca 2019 roku oraz abonament za okres od dnia 25 marca 2019 roku do dnia 24 kwietnia 2019 roku, a także koszt zakupionych usług (...), opiewającą na kwotę 597,47 zł, z terminem płatności do dnia 10 kwietnia 2019 roku. W treści rozliczenia konta zaległość za poprzedni okres rozliczeniowy została oznaczona na sumę 911,40 zł;

- w dniu 27 kwietnia 2019 roku wystawił fakturę nr (...) obejmującą opłaty naliczone w okresie 25 marca 2019 roku – 24 kwietnia 2019 roku oraz abonament za okres od dnia 25 kwietnia 2019 roku do dnia 24 maja 2019 roku, opiewającą na kwotę 500 zł, z terminem płatności do dnia 13 maja 2019 roku. W treści rozliczenia konta zaległość za poprzedni okres rozliczeniowy została oznaczona na sumę 1.508,87 zł;

- w dniu 27 maja 2019 roku wystawił fakturę nr (...) obejmującą opłaty naliczone w okresie 25 kwietnia 2019 roku – 24 maja 2019 roku oraz abonament za okres od dnia 25 maja 2019 roku do dnia 24 czerwca 2019 roku, opiewającą na kwotę 500 zł, z terminem płatności do dnia 10 czerwca 2019 roku. W treści rozliczenia konta zaległość za poprzedni okres rozliczeniowy została oznaczona na sumę 2.008,87 zł;

- w dniu 27 lipca 2019 roku wystawił fakturę nr (...) obejmującą opłaty oraz abonament naliczone w okresie od dnia 25 czerwca 2019 roku do dnia 24 lipca 2019 roku, opiewającą na kwotę 560 zł, z terminem płatności do dnia 12 sierpnia

2019 roku. W treści rozliczenia konta zaległość za poprzedni okres rozliczeniowy została oznaczona na sumę 2.508,87 zł.

Wymienione faktury zostały przesłane na adres email pozwanej wskazany w treści umów.

Pozwana nie zapłaciła w terminie należności wynikających z faktur, o których mowa wyżej, w konsekwencji w piśmie z dnia 10 czerwca 2019 roku, nadanym w PP S. (...) w dniu 12 czerwca 2019 roku i przesłanym listem poleconym, P4 Sp. z o.o. wypowiedział przedmiotowe umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych ze skutkiem na dzień 24 lipca 2019 roku (zgodnie z pkt 11 zawartych umów, początek biegu okresu wypowiedzenia przypadał na pierwszy dzień następnego okresu rozliczeniowego – tu 25 czerwca 2019 roku) oraz wezwał do uiszczenia kwoty 2.508,87 zł tytułem należności z tytułu wystawionych faktur oraz należności odsetkowych.

Z uwagi na fakt, iż na mocy przedmiotowych umów pozwanej zostały przyznane ulgi, a umowy te uległy rozwiązaniu przed upływem okresu, na jaki zostały zawarte, po stronie pierwotnego wierzyciela powstało prawo do naliczenia kar umownych zgodnie z art. 57 ust. 6 ustawy prawo telekomunikacyjne.

W dniu 4 sierpnia 2019 roku P4 wystawił 6 not obciążeniowych: (1) na kwotę 3.228,63 zł w związku z rozwiązaniem umowy dla nr (...), (2) na kwotę 420,51 zł w związku z rozwiązaniem umowy dla nr (...), (3) na kwotę 498,91 zł w związku z rozwiązaniem umowy dla nr (...), (4) na kwotę 3.233,72 zł w związku z rozwiązaniem umowy dla nr 514 533 857, (5) na kwotę 420,51 zł w związku z rozwiązaniem umowy dla nr (...), (6) na kwotę 493,16 zł w związku z rozwiązaniem umowy dla nr 574 451 224, wszystkie noty z terminem płatności do dnia 18 sierpnia 2019 roku. Wymienione noty zostały przesłane na adres email pozwanej wskazany w treści umów.

(faktura VAT wraz z rozliczeniem konta k. 29v.-31, k. 31v.-33, k. 33v.-35, k. 35v.-37, nota obciążeniowa k. 37v.-38v., k. 39-40, k. 40v.-41v., k. 42-43, k. 43v.-44v., k. 45-46, potwierdzenie nadania przesyłki k. 115, wypowiedzenie k. 116-118)

W dniu 31 maja 2019 roku powód zawarł z P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę ramową dotyczącą warunków przelewu wierzytelności, której przedmiotem było ustalenie zasad, na których następować będzie przelew wierzytelności. I tak strony tej umowy postanowiły, że przelew wierzytelności będzie każdorazowo następować na podstawie porozumienia sporządzonego wg wzoru, stanowiącego załącznik nr 6, z chwilą zapłaty ustalonej w porozumieniu ceny.

W dniu powód zawarł z P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. porozumienie nr (...) do umowy ramowej, o której mowa wyżej, na mocy której nabył wierzytelności pieniężne oznaczone w załączniku nr 1 z tytułu umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartych przez zbywcę z dłużnikami. Szczegółowy wykaz danych dotyczący zbywanych wierzytelności zawierał załącznik nr 1A przekazany na płycie CD. Pod porozumieniem podpis złożyły osoby uprawnione do działania w imieniu jego stron.

W wyciągu z listy dłużników zamieszczonej na płycie CD, łączna wierzytelność pozwanej wynikająca z wystawionych przez zbywcę faktur i not obciążeniowych została oznaczona na kwotę 9.864,31 zł.

W dniu 30 października 2019 roku powód uiszczył cenę za nabyty pakiet wierzytelności, co cedent potwierdził w pisemnym oświadczeniu z dnia 31 października 2019 roku.

W dniu 24 grudnia 2019 roku pierwotny wierzyciel oświadczył, że powód nabył od niego wierzytelności wymienione w elektronicznej liście wierzytelności stanowiącej załącznik do umowy cesji.

(umowa ramowa z załącznikami k. 18-19v., porozumienie nr (...) k. 20, odpis z KRS k. 20v.-22, k. 22v.-25, oświadczenie k. 22, potwierdzenie przelewu k. 22, wyciąg z listy dłużników k. 29, oświadczenie k. 100)

Do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności nie kwestionowała żadna ze stron procesu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w całości.

Rozważania w niniejszej sprawie rozpocząć należy od oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia, skuteczne podniesienie przedmiotowego zarzutu jest bowiem wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. uzasadnienie uchwały pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 roku, III CZP 84/05, OSNC 2006/7-8/114 oraz uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2010 roku, I CSK 653/09, LEX). Zarzut ten okazał się niezasadny. W sprawie znajduje zastosowanie 3-letni termin przedawnienia wynikający z art. 118 k.c., co wobec terminu płatności najwcześniej wymagalnej wierzytelności – 10 kwietnia 2019 roku, oznacza, że w dacie wytoczenia powództwa – 17 grudnia 2019 roku, roszczenie powoda nie uległo przedawnieniu.

Bezzasadny okazał się także zarzut braku legitymacji procesowej czynnej powoda. W ocenie Sądu zaofiarowany przez stronę powodową materiał dowodowy jest wystarczający do wykazania, iż nabyła ona ze skutkiem prawnym wierzytelność wobec pozwanej wynikającą z umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych z dnia 22 i 28 grudnia 2018 roku. Powód złożył do akt sprawy umowę ramową wraz z porozumieniem nr (...), wykazem wierzytelności, oświadczeniem cedenta o dokonaniu przelewu wierzytelności na rzecz powoda oraz o uiszczeniu ceny, a także potwierdzenie przelewu dotyczące zapłaty ceny. Przedmiotowe umowy zostały podpisane przez osoby upoważnione do reprezentowania cedenta i cesjonariusza, wykazane w odpisach KRS, wobec czego brak jest podstaw do kwestionowania ich prawdziwości. Umowa cesji precyzowała przy tym dokładnie co jest jej przedmiotem oraz na jakich zasadach będzie następować sprzedaż poszczególnych wierzytelności. Oczywiście jest przy tym, że lista wierzytelności nie została złożona w formie kompletnej, a jedynie skróconej, tj. pozwalającej na weryfikację konkretnej wierzytelności (tu: przysługującej wobec pozwanej), co jednak nie umniejsza jej mocy dowodowej. Nie może budzić wątpliwości, że na potrzeby przedmiotowego procesu koniecznym było jedynie wykazanie, iż umowa cesji przenosiła tą konkretną wierzytelność stanowiącą źródło żądania powoda. W konsekwencji zbędnym było przedłożenie całości wykazu. Dodatkowo, poza wyciągiem z listy dłużników (k. 29) powód załączył oświadczenia cedenta (k. 100), z którego wprost wynika, że powód nabył wierzytelności wymienione na liście dłużników, które to oświadczenie zostało podpisane certyfikowanym podpisem elektronicznym. Kontynuując rozważania w zakresie omawianego zarzutu podkreślenia wymaga także, iż wierzytelność objęta cesją została w odpowiedni sposób oznaczona, co pozwala na jej pełną identyfikację. Godzi się przypomnieć, że zgodnie z dyspozycją art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Celem i skutkiem przelewu jest przejście wierzytelności na nabywcę. Jest to jedynie zmiana podmiotowa stosunku zobowiązaniowego. W wyniku przelewu przechodzi na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy przelewu, wraz ze wszystkimi związanymi z nią prawami. Wyjaśnić wreszcie należy, że ewentualny brak zawiadomienia dłużnika o dokonanej cesji w żaden sposób nie wpływa na jej skutki. Całość powyższych rozważań prowadzi do wniosku, iż strona powodowa wykazała swoją legitymację procesową. Złożone do akt dokumenty pozwalają jednoznacznie stwierdzić, iż przejście wierzytelności miało miejsce, wynika z nich bowiem kiedy i pomiędzy jakimi stronami doszło do zawarcia umowy przelewu wierzytelności, wobec kogo wierzytelność przysługiwała, jakie było źródło jej powstania oraz jaka była wysokość zadłużenia pozwanej w dacie nabycia wierzytelności przez powoda.

Przechodząc do kolejnych zarzutów Sąd za niebudzące wątpliwości uznał twierdzenia powoda na okoliczność zawarcia przez pozwaną z P4 dwóch umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, na podstawie których pozwana zobowiązała się do uiszczania opłat za korzystanie z usług operatora. Powód załączył w poczet materiału dowodowego obie umowy sygnowane podpisami pozwanej, których autentyczność nie była w sprawie podważana, wobec czego Sąd

uznał, iż powód wykazał swoje żądanie co do zasady. Powód przedłożył również faktury za świadczone przez operatora usługi, wystawione w marcu, kwietniu, maju i lipcu 2019 roku, w których ujęto opłaty abonamentowe oraz opłaty za wybrane przez pozwaną usługi, w wysokości zgodnej z podpisanymi przez pozwaną umowami (przykładowo: faktura z kwietnia 2019 roku opiewa na kwotę 500 zł i obejmuje: abonament 180 zł z tytułu taryfy SOLO L i 20 zł za usługę (...) dla nr 514 533 857, abonament 190 zł z tytułu taryfy Grupa (...) i 20 zł za usługę (...) dla nr (...), abonamenty z tytułu taryfy Internet S dla nr (...) i 574 451 224 oraz opłaty za usługę (...) w wysokości po 20 zł dla dwóch pozostałych nr telefonu; w przypadku faktury z lipca 2019 roku obejmowała ona okres po upływie 6 miesięcy od zawarcia umowy, a zatem abonament dla nr (...) zgodnie z umową wzrósł z 180 zł do 240 zł, a wartość faktury z 500 zł na 560 zł; z kolei faktura z marca 2019 roku obejmowała zakupy G. w łącznej kwocie 99,98 zł, co znalazło swoje odzwierciedlenie w jej wysokości). Przypomnienia wymaga, że każde z rozliczeń konta załączonych do faktur zawiera w sobie saldo końcowe z poprzedniego okresu, co pozwoliło ustalić, iż pozwana nie uiszczała poszczególnych należności, skoro na gruncie każdej kolejnej faktury saldo wzrastało dokładnie o kwotę wynikającą z faktury poprzedniej. Pozwana przy tym nawet nie starała się udowodnić (art. 6 k.c., art. 232 k.p.c.), że należności, o których mowa uregulowała jeśli nie w całości, to choćby w części. A. K. nie zdołała również podważyć wiarygodności przedmiotowych faktur, ograniczając się do ogólnikowego stwierdzenia, że nie wie z czego wynika kwota kapitału, tymczasem do ustalenia powyższego wystarcza prosta analiza treści podpisanych przez nią umów oraz poszczególnych faktur. Na koniec wskazać należy, że faktury były przesyłane na adres email pozwanej, niewątpliwie miała ona zatem możliwość zapoznania się z ich treścią. Reasumując tę część rozważań Sąd uznał, że powód przedkładając podpisane przez pozwaną umowy określające rodzaj taryfy wybranej przez pozwaną, wartość abonamentu z tego tytułu, a także rodzaj i wartość usług wybranych przez abonenta, jak również składając faktury za okres od marca do lipca 2019 roku, udowodnił roszczenie w tej części.

Wreszcie powód wykazał, że umowy stanowiące źródło jego roszczenia zostały skutecznie wypowiedziane. Nie powielając ustaleń faktycznych przypomnienia wymaga, że operator mógł wypowiedzieć umowę w przypadku, gdy abonent spóźniał się z opłatami przez okres co najmniej 14 dni. Wymóg ten na kanwie omawianej sprawy uznać należy za spełniony, skoro pozwana nie zapłaciła faktur za okres od marca do maja 2019 roku. W takim stanie rzeczy powód sporządził w dniu 10 czerwca 2019 roku oświadczenie o wypowiedzeniu umowy, na skutek którego uzgodniony przez strony 30-dniowy okres wypowiedzenia rozpoczął swój bieg w dniu 25 czerwca, tj. w pierwszym dniu następnego okresu rozliczeniowego (pkt 11 lit. b umowy). 30 dni upłynęło w dniu 24 lipca 2019 roku, a zatem z tą datą umowy zostały rozwiązane (pkt 13 umowy). Powód przedłożył przy tym dokument (k. 115), z którego wynika, że oświadczenie o wypowiedzeniu zostało nadane w dniu 12 czerwca 2019 roku w PP S. (...) i wysłane listem poleconym, o czym świadczy nadany nr przesyłki – (00) 759 (...) 3940. Za spełniony uznać należy zatem warunek z § 16 ust. 8 regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych. Skoro więc umowy uległy rozwiązaniu przed upływem okresu, na który zostały zawarty, a na ich gruncie pozwanej zostały udzielone określone ulgi, których wartość nie była w sprawie kwestionowana, po stronie P4 ukonstytuowało się uprawnienie do naliczenia kar umownych z tego tytułu. Uprawnienie to wynika nie tylko z postanowień umów zawartych przez pozwaną oraz z regulaminu świadczenia usług telekomunikacyjnych, ale zostało wprost przewidziane w art. 57 ust. 6 ustawy prawo telekomunikacyjne. Pierwotny wierzyciel skorzystał z tego uprawnienia i w dniu 4 sierpnia 2019 roku wystawił 6 not obciążeniowych – po jednej dla każdego numeru telefonu, które następnie przesłał na adres email pozwanej. Kwoty wskazane w każdej z not stanowią wartość udzielonej pozwanej ulgi pomniejszonej proporcjonalnie o czas trwania umowy (przykładowo dla nr 514 533 857 łączna wartość ulgi wyniosła 4.590 zł, co w okresie 24 miesięcy daje kwotę 6,29 dziennie; umowa dla tego nr telefonu obowiązywała przez 214 dni; $214 \times 6,29 = 3.245,64$ zł; wysokość kary umownej – 3.233,72 zł), stąd też Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności.

Powód był ponadto uprawniony do naliczenia odsetek od każdego wystawionego dokumentu księgowego za okres od daty jego wymagalności do dnia zapłaty, w łącznej wysokości 283,53 zł.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.147,84 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 grudnia 2019 roku do dnia zapłaty.

Podkreślić należy, że strona powodowa miała prawo, oprócz żądania należności głównej, żądać za czas opóźnienia odsetek w umówionej wysokości, jako że przepis art. 481 k.c. obciąża dłużnika obowiązkiem zapłaty odsetek bez

względu na przyczyny uchybienia terminu płatności sumy głównej. Sam fakt opóźnienia przesądza, że wierzycielowi należą się odsetki. Dłużnik jest zobowiązany uiścić je, choćby nie dopuścił się zwłoki w rozumieniu art. 476 k.c., a zatem nawet w przypadku gdy opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności i choćby wierzyciel nie doznał szkody. Odpowiedzialność dłużnika za ustawowe odsetki w terminie płatności ma zatem charakter obiektywny. Do jej powstania jedynym warunkiem niezbędnym jest powstanie opóźnienia w terminie płatności. Zgodnie z treścią § 2 art. 481 k.c. jeżeli strony nie umówiły się co do wysokości odsetek z tytułu opóźnienia lub też wysokość ta nie wynika ze szczególnego przepisu, to wówczas wierzycielowi należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. zasądając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 4.367 zł, która obejmowała: opłatę sądową od pozwu 750 zł, wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej – 3.600 zł oraz opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł.

Mając powyższe na uwadze orzeczono, jak w sentencji wyroku.